

ODE AAN EEN KOMKOMMER

Annelies JANSEN

**Ode
aan een
Komkommer**

Komkommer:

Cucumis sativus is de botanische naam van een plantensoort uit de komkommerfamilie. Vruchten van deze plantensoort zijn de augurk, de citroenkomkommer en de komkommer. Het betreft de vruchten. Ook andere soorten uit de komkommerfamilie worden onrijp gegeten, zoals de courgette.

Bron: [Wikipedia](#)

Familienaam:

In het Nieuw Israëlich Weekblad werd ooit aandacht besteed aan opvallende Joodse Familienamen. In de periode 1810-1811 verplichtte Lodewijk Napoleon elke Nederlander om zich in te schrijven met een familienaam in de burgerlijke stand. Natuurlijk waren er al familienamen, maar niet iedereen bezat er een. Dit leidt vaak tot bijzondere namen die verband houden met iemands beroep, maatschappelijke positie of liefhebberij. Deze verplichting gold ook voor de Joodse gemeenschap en zo ontstonden er namen als Goudsmit, Muzikant en Groenteman, ontleend aan hun beroep. Onder het kopje *De vruchtbare Joden* kom je onder andere achternamen als Rozenboom, Appelboom, Noot, Citroen, Kool Biet en *Komkommer* voor.

Ode aan een Komkommer

Annelies Janssen

Leonon Media
In samenwerking met
Association Bobcat Editions

Colofon

Auteur Annelies Janssen

Omslagontwerp Fred Lhomme Créations

ISBN 9789491480492

NUR 332

BISAC FIC022080

© 2025

Leonon Media Publishers/Association Bobcat Editions

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.leonon.nl

www.bobcat-editions.com

Voor Marion en Robin
Zonder jullie correcties waren er veel fouten.
Wat nog rest, is geheel aan mij te danken.

Personages

De Doden

Zweder de Zoete, Directeur woningbouwcoöperatie ‘Samen Bouwen’, Amsterdam.

Aart Posthumus, Directeur Christelijke scholengemeenschap ‘Ichthus’, Bunschoten.

Alice Valkenberg, Burgemeester Heerhugowaard.

Bart Klomp, Directeur ‘Tof Team Outdoor training’, Panningen.

Louis Zwagerman, Economisch directeur Bernhoven ziekenhuis, Uden.

Gerard Verschuren, Directeur HRM uitgeverij ‘De Legende’, Enschede.

De Ongelukkige Vinders

Meindert Verviersen, postbode in Overveen.

Alphonse de Bruin, conciërge.

Gerben Bruinsma, raadslid voor de PVV.

Fatima Thaouili, werkster.

Geert Smeets, orthopedisch chirurg

Lia Verschuren, echtgenote

De Politie

Regionale eenheid Noord-Holland/Kennemerland.

Sicco Kuipers, hoofdinspecteur.

Sjoerd Zalm, rechercheur.

Willem Brouwer rechercheur.

Dick Dietrich, agent

Huib Schoof, agent

Regionale eenheid Midden Nederland/Gooi en Vechtstreek

Herbert Geerlings, hoofdinspecteur

Arie Teunissen, rechercheur.

Lodewijk de Jong, rechercheur

Fleur Terlingen

Achmed Sabir

Regionale eenheid Noord-Holland/Zaanstreek-Waterland

Barend Groen, hoofdinspecteur

Piet Wielinga, rechercheur

Bert Eckhardt, rechercheur

Esmée Rijbroek, agent

Daniël Huizinga, agent

Regionale eenheid Limburg/Limburg Noord

Mathieu Reule, (Tjieu) hoofdinspecteur

Frans Hendriksz (Frenne), rechercheur

André de Haas (Dré), rechercheur

Johannes Nijskens (Sjeng), agent

Rafaël Vos (Raf), agent

Regionale eenheid Brabant/Zuidoost

Emma Wouters, hoofdinspecteur

Luca Aerts, rechercheur

Julia Mertens, rechercheur

Charlie Verhoeven, agent

Chris Ebbing, agent

Regionale eenheid Oost Nederland/Twente

Kevin Oolbekkink, hoofdinspecteur

Laura Pluimers, rechercheur

Nick Luttkhold, rechercheur

Herman Olde Loohuis, agent

Michelle Boerrigter, agent

Dienst Landelijke Recherche, Zoetermeer

Aenold Dautzenberg (Ad), Commissaris

Monique de Kort, hoofdinspecteur

Hielke Haringxma (H2O), rechercheur

Sylvia Schwarz, rechercheur

Lies Olthof, rechercheur

De Slachtoffers

Margaretha Engelbertink

Albert Verstappen

Albert Jacobs

Maria Egberts

Josephine Houben

Mila Palmen

De Familie

Gerard Engelbertink

Jos Verstappen

Louise Jacobs

Henk de Korte

Mat en Linda Houben

Olivia Palmen

Proloog

Ik ben van plan weinig tijd aan de executies te besteden. Het moet in twee dagen lukken. Echter de voorbereiding mag aan tijd kosten wat het kost. Voor het leren kennen van mijn prooien denk ik aan zes maanden genoeg te hebben. Zodra ik de beoogde moordslachtoffers beter ken kan ik de passende manier kiezen om ze het tijdelijke voor het eeuwige te laten verwisselen. De uitrusting en hulpmiddelen die ik bij mijn acties nodig heb mogen nooit met mij in verband gebracht worden. Wie ik ben? Noem mij maar X. De X staat niet op mijn paspoort, maar tegenwoordig zou dat wel kunnen.

Als je denkt dat moord een eenvoudige zaak is, dan vergis je je. Het vraagt om intelligentie en motivatie. En, zoals de inbreker uit Saba dat zo mooi zei in de corona-tijd, *Het is hard werken*. Mijn voorbereiding heb ik te danken aan Hans Gustav Adolf Gross. Deze Oostenrijkse jurist stichtte in 1898 het Criminologisch Instituut in Graz en was de eerste die, naast ooggetuigen, het belang inzag van sporenonderzoek op de plaats van de misdaad. Tegenwoordig kunnen ze veel meer dan toen. Naast DNA kunnen ze elk haartje of vezeltje opsporen en herleiden tot de bron. Als ik die bron ben, hebben ze me te pakken. Iets nalaten is onvermijdelijk. Ook ik ontkom niet aan het principe van Locard, *elk contact laat een spoor achter*. Maar ik zal er alles aan doen om het de navolgers van Gross en Locard moeilijk te maken, liefst onmogelijk.

De meeste boodschappen zijn snel gedaan. Bij de Action koop je anoniem, vooral als je contant betaalt en de digitale klantenkaart vermijdt. Bovendien heb ik op Google de drukste tijd opgezocht. Het winkelmandje bevat blauw geplastificeerde waslijn, een rol vershouldfolie, een goedkoop keukenmes, een rubber hamer, een pak latex handschoenen, een plastic emmer met een mop en zo'n uitwring bak, twee paar zwarte sportschoenen maat 44 en twee zwarte jogging pakken van het merk *Australian*. De witte biezen aan de zijanten van de

schoenen kleur ik wel bij. Als laatste voeg ik een zwarte rugzak toe aan mijn aankopen. De kassière kijkt niet eens op terwijl ze de ene na de andere klant plichtmatig een goede middag wenst.

Er staan nog wat zaken op de boodschappenlijst die helaas niet te verkrijgen zijn bij de Action en dan moet het juiste voermiddel ook nog worden geregeld.

Op marktplaats is een tweedehandsauto wel te vinden, maar hoe blijf je dan anoniem? Een louche automarkt? Het is een mogelijkheid. Ik heb nog andere zaken nodig. Waar kan ik terecht? Rommelmarkten? Kringloopwinkels?

Daar waar ik zo snel bijna de gehele lijst afwerkte bij de Action, komt het verder op geduld en geluk aan. Zeven kringloopwinkels loop ik zonder succes af. De achtste is een kleine loods in Amsterdam Zuidoost, niet ver van het AUMC, locatie AMC zoals het nu heet. Wie ooit heeft bedacht om een ziekenhuis *Au mc* te noemen heeft geen marketing gestudeerd. Voor drie euro loop ik met een incomplete snijdoos de zaak uit. Mijn aankoop heb ik gecamoufleerd met wat boeken en een serie op DVD die ik even later in een papierbak en een ondergrondse container bij winkelcentrum Reigersbos laat verdwijnen. Hier vind ik ook een blauwe stofjas Hij hangt wat slobberig om mijn schouders, maar dat is prima voor het beeld dat ik wil uitstralen. Een aantal gebruikte baseball caps voltooien mijn aankopen.

Vervolgens de auto. De minst opvallende auto die ik kan bedenken is een VW Golf, liefst in een of andere grijsschakering. Volgens Google rijden er in Nederland meer dan 300.000 en ruim een derde is grijs. Natuurlijk zoek ik wel een exemplaar van tegen de tien jaar oud. Er zijn er zat te koop bij min of meer louche handelaren en daar staat het juiste exemplaar. Ik betaal contant en er wordt niet eens gevraagd om het kenteken op mijn naam te zetten.

De auto die ik koop heeft een F en een P in het kenteken. Gelukkig ben ik zeer bedreven met kwast en verf. Met zorg maak ik van de F een P en de P wordt een R.

De datum voor Koningsdag is niet ver weg. Ik zoek nog iets specifiek en hoop dat op een vrijmarkt te vinden. Uit verhalen van iemand die ooit in het Gooi woonde, weet ik dat recalcitrante pubers hun zakgeld soms aanvullen door spullen van hun ongeïnteresseerde ouders te verkopen. Een kerel was zo zijn hele verzameling *Burberry* en *Hermès* stropdassen kwijtgeraakt. Inkoop rond de 200 euro per stuk en verkoop slechts 5. Ik ga mijn geluk proberen op de markten in Laren en Blaricum.

Op de ochtend van 27 april ga ik in alle vroegte op pad. Mooie spullen worden er vaak al vroeg uitgepikt door handelaren in antiek en curiosa. Die wil ik voor zijn. Op de Brink in Laren tref ik twee meisjes van hooguit vijftien jaar. Op een uitgespreid laken ligt wat ik zoek, een Statenbijbel. Het is een Statenbijbel met koperbeslag. Maar voor ik me voorover kan buigen pakt een kerel hem voor me weg. Duidelijk een handelaar. Met lede ogen zie ik het door mij gewenste boekwerk voor vijftig euro van eigenaar wisselen. Ik kijk de vent na en realiseer me dat ik hem ergens van ken.

Op de terugweg naar huis, schiet het me te binnen. Hij heeft een van de boekenstalletjes in de Oude Manhuispoort in Amsterdam. Hoe vaak ben ik er niet langsgelopen? In mijn studententijd woonde ik op het Waterlooplein. Dat was na de bouw van de Stopera. Mijn uitzicht was de gevel van het stadhuis en de stalletjes van de Waterloopleinmarkt. Ik liep dan door de Staalstraat, de brug over de Kloveniersburgwal over, zo de Oude Manhuispoort in. Die studententijd moet je niet al te serieus nemen. Na twee jaar feesten ben ik gestopt met Psychologie. Maar de doorgang langs de boekenstalletjes gebruik ik nog regelmatig.

Koningsdag is een slechte dag om je in Amsterdam te wagen en bovendien moet ik wachten tot de handelaar met zijn buit terug is op zijn plek.

Op de eerste zaterdag na Koningsdag loop ik Beversport aan het begin van de Stadhouderskade in Amsterdam binnen. Het is behoorlijk druk. Precies wat Google heeft voorspeld. Helaas moet het touw dat ik zoek afgesneden worden, dus ik ontkom er niet aan om een personeelslid aan te spreken. Ik koop 10 meter prusiktouw van het merk *Mammut*. Het is 4 mm dik en kost me 0,63 de meter. Ik doe er nog 10 meter van 7 mm bij. Daar ben ik € 1,40 de meter aan kwijt. Als laatste een simpele carabiner. Gelukkig is de aandacht van de medewerker afgeleid door een jonge vrouw die bergschoenen wil passen en constant in ons blikveld de aandacht probeert te trekken. Dat komt mij prima uit. Na contant afgerekend te hebben sta ik weer buiten. De Intratuin bij het Prins Bernardpark is open tot 18:00 uur, dat is mijn volgende stop. Hier koop ik een bos gedroogde *Lunaria annua*, je kent het misschien als Judaspenning. Gelukkig voor mij maken droogbloemen een comeback na hun populariteit in de zeventiger- en tachtigerjaren.

De dinsdag erop loop ik door de Oudemanhuispoort in Amsterdam. Een zwarte hoodie, een bril met een zwart montuur en glazen zonder sterkte plus een pet maken me zo goed als onherkenbaar. Ik spot de verkoper die me te snel af was op Koningsdag. De Statenbijbel met het koperen beslag ligt op zijn tafel. Druk is het niet en het geeft mij het gevoel dat de verkopers van tweedehands boeken er meer als curiositeit staan dan voor de handel. Net als de tweehonderd groene boekenstalletjes langs de *Rive Gauche*, de linkeroever van de Seine in Parijs. Ze zijn vooral gericht op toeristen. Ik probeer zo onverschillig mogelijk te klinken als ik de prijs vraag. ‘Een prachtige Statenbijbel. Een buitenkansje. Voor tweehonderd euro is hij van jou’, zegt de boekverkoper. Hoewel de prijs mij niet uitmaakt probeer ik af te dingen. ‘Ik studeer theologie en de prijs is wel pittig’.

‘Voor een arme student kan ik zakken tot honderdvijftig’, is zijn reactie.

Ik wil geen aandacht op me vestigen en haal drie briefjes van vijftig uit mijn zak.

Ik verlaat de Oudemanhuispoort aan de kant van de Klove-niersburgwal, steek het water over en loop langs café De Doe-len. Dan door de Staalstraat, de Staalmeestersbrug over de Groenburgwal en via de Ir. B. Bijvoetbrug naar het Waterloop-lein. Het beeld van Spinoza, gemaakt door Nicolas Dings, staat met de rug naar me toe, zijn mantel bedekt met mussen, par-kieten en rozen.

Naast hem rust een zwarte granieten Icosaëder, de grootste van Plato’s regelmatige veelvlakken. Na de bouw van de Stopera is de markt in een meer georganiseerde vorm terugge-komen en in een stal met Dvd’s koop ik wat extreme porno. De andere zaken moet ik op het laatste moment kopen. Ik loop te-rug langs Spinoza, zodat ik hem in het gezicht kan kijken, kunst blijft me boeien. Bij Amstel 1 neem ik een biertje en een portie bitterballen. Het is een goede dag geweest.

Die avond thuis pak ik een vlijmscherp scalpel uit de snijdoos die ik eerder in de kringloopwinkel kocht. Uiteraard draag ik latex handschoenen.

Zorgvuldig snij ik Leviticus 18:22 uit de tekst: *‘Ik ben de Here. En gij zult geen gemeenschap hebben met een, die van het man-nelijk geslacht is, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw: een gruwel is het’.*

Dan door naar Paulus die van brieven schrijven hield. Zo ook zijn brief aan de Romeinen 1:27, *‘Eveneens hebben de mannen den natuurlijken omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in wellust voor elkander ontbrand, als mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende en daardoor het welverdiende loon voor hun dwaling in zichzelf ontvangende’.*

Voorzichtig schuif ik de stukjes papier in een plasticzakje en plak het dicht met een stukje plakband van een nieuwe rol. Het zakje stop ik in het ritsvak van het jack van het joggingpak.

De handschoenen en de rol plakband gaan in een bruine papieren zak.

Uit mijn observaties heb ik allerlei nuttige feitjes opgepikt. Zo weet ik dat het gemeentehuis van Heerhugowaard wordt schoongemaakt door *Turbo Poets*. De medewerkers dragen stofjassen met het logo van het bedrijf. Het ontwerp heeft vast niet veel gekost. Op een witte rechthoek met een blauwe rand, staat een rode P. met daardoorheen gevlochten een blauwe T. Daar is geen designstudio aan te pas gekomen. Ik knip een rechthoek uit een wit T-shirt en met speciale viltstiften voor textiel teken ik het logo na. Met naald en draad ga ik de blauwe stofjas te lijf en stik het logo links op de borstzak. Dit valt tegen met latex handschoenen aan, maar ik blijf me bewust van het principe van Locard. Ik herhaal deze procedure en stik het logo op een van de caps. Er ontbreekt nog een ding: operatiekleding. Dat gaat anoniem niet lukken. Dan valt mij een alternatief in. Dus op naar een grote bouwmarkt. Bij de schildersbenodigdheden vind ik een wegwerp overall. Helaas geen donkerblauwe zoals in de operatiekamers wordt gebruikt, hij is wit.

Deel 1

De Doden

Dag 1

Vrijdag 13 september 2024

Overveen

De kilte van een vroege herfstdag omsluit de gestalte in het joggingpak. De zon is nog net niet boven de kim. Een vaalgrijs licht kondigt de aanstaande dag aan. Er is geen wolk aan de lucht en alles houdt de belofte van een mooie nazomerdag in.

Zweder de Zoete stapt vanuit de zijdeur het geplaveide plein voor de dubbele garage op. Hij sluit de deur zorgvuldig af met de speciale sleutel die alle deuren van zijn villa bedient. Zoals altijd is hij perfect en duur gekleed. Met een druk op de knop aan zijn sleutelbos zet hij de elektromotor in werking die de garagedeur omhoogschuift.

Ik kijk toe vanachter een hoge vlinderstruik. Het is nog schemerdonker. De zon laat zich vandaag om 12 minuten over 7 zien, tenminste als het wolkendeek dat toelaat. Iedere doorde-weekse dag hetzelfde. Het ritueel is vertrouwd. Zweder de Zoete gaat op weg naar de Houtrak, de golfbaan bij Halfweg, waar hij bij het eerste ochtendlicht afslaat op hole 1. Vandaag zal dat kwart over zeven zijn. Uiteraard had hij liever het fel-begeerde lidmaatschap van de Kennemer gehad, maar hij mist de achtergrond en familierelaties voor deze prestigieuze club. Vandaag zal hole 1 het zonder golfballetje van Zweder moeten doen.

De Zoete loopt naar zijn privéauto, een Rolls Royce Silver Wraith II uit 1976. Liefkozend laat hij zijn linkerhand over het majestueuze donkerblauwe spatbord glijden. De auto glimt onder de automatisch ontstoken verlichting aan het plafond van de garage, diepblauw met een zilveren dak. De Flying Lady op de radiator glimt zo mogelijk nog meer dan de rest van de carrosserie. De Zoete kijkt ernaar en weer komt hij op de gedachte om een eigen ornament voor zijn lievelingsauto te laten maken. De *Flying Lady* is door de beeldhouwer Charles Robinson Sykes ontworpen op verzoek van zijn bescherm-

Ode aan een Komkommer

Tijdens de nadagen van het kabinet Schoof worden er zes moorden gepleegd in slechts twee dagen.
Dan stoppen de moorden.

Zes regionale eenheden van de politie vinden geen enkel spoor.
Lukt het de Dienst Landelijke Recherche om te slagen waar de regionale eenheden in het duister tasten?

Wat is het verband tussen de zes slachtoffers?
Is het een pakt van zes moordenaars of is de naam Speeddate Killer terecht?

Annelies JANSEN

Annelies JANSEN laat zich inspireren door actuele gebeurtenissen en gebruikt deze als achtergrond voor haar verhalen. Tot nu toe schreef ze columns en korte verhalen. Ze leeft teruggetrokken op het Franse platteland.

Dit is haar eerste thriller. Het idee ontstond tijdens een van haar spaarzame bezoeken aan Nederland. Zij luisterde naar een interview op NPO Radio 1 in het programma Argos. De gevolgen van dit interview zijn geheel voor rekening van de auteur.

9 789491 480492 >

ISBN 9789491480492

LM
LEONON
MEDIA

